

колкото въ негови тѣ! И да ся накажа ли сега, защото ся отнесохъ чловѣчески? Съжалѣние то грѣхъ ли е? — Съжалѣние! Чу ли също и у други тѣ гласъ тѣ на съжаление то и на чловѣчество то? Чуй, че тѣ пожертвоваха своята сабля? Защо замълча, като *Моите* ты моляше Вализарѣ, нѣжний младежъ, за да спасишъ живота му? Лукаво сърдце! Ти лъжешъ вѣчна та свѣтлина, тебе тя не движи набожний гласъ на съжалѣние то!

Трѣбваше ли да го видя въ очитѣ, кой ма накара да заблѣжа краснитѣ черти на туй благородно лице? Този поглѣдъ, нещастно бѣше зачалото на твое то прѣстъпление! Едно слѣпо дѣйствие изисква Богъ, съ слѣпи очи да ся извърши! А ти си отвори очитѣ, и Богъ прѣстана вече да тя закриля, ще пропаднешъ въ адски тѣ вълни!

(Флавата повтарятъ, тя пада въ дълбока жалостъ!)

Любезна гего! Кой мя насили, та тя промѣнихъ съ сабя? И защо седѣхъ подъ туй свято дърво! Никога да не бѣше ся явила ти небесна царице, земи си, земи си короната назадъ, азъ не заслужвамъ за нея! Ахъ! Небето видѣхъ азъ отворено, и на вѣчни тѣ лице то, но моята надѣжда е на земята, на земята е, не е на Небето. На менѣ ли ся намѣри, да стоваришъ туй страшно звание, и можеше ли туй сърдце да откаже, което е създадено, да бѣде пълно съ чувства?

Искашъ, да покажешъ своята сила, изберѣ която лишена отъ грѣхове, стои въ вѣчния ти домъ! Испрати твоитѣ чисти, безсмъртни духове, които не чувствуватъ, които не плачатъ; а не избирай нѣжна та дѣвица, неизбирай мѣката душа на овчарката.

Грижа ли мя е засѣдбата на сраженията, грижа ли мя е за разстрога на кралетѣ? Невинно си пасяхъ овцѣ тѣ по тихи тѣ горски мѣста; но ти ма отдѣли отъ животъ, вкара ма въ гордий княжески домъ, гдѣ то да ся натовари всичката вина врѣзъ мене. Нѣ ахъ чужди бѣше този изборъ.